

Juist op dat oogenblik bemerkte ze, dat de Koningin dicht achter haar stond te luisteren en dus ging ze voort, «— knap in het spel, dat ze zeer zeker zal winnen».

De Koningin glimlachte en ging verder.

«Met wie praat je daar?» zei de Koning, die nu ook naderbij kwam en zeer nieuwsgierig naar den kattenkop keek.

«Dat is een vriend van me, een Cypersche Kat», zei Alice, «mag ik hem aan u voorstellen?»

«Ik mag zijn uiterlijk niet», zei de Koning, «maar hij mag mij de hand kussen, als hij wil».

«Liever niet», zei de Kat.

«Wees niet zoo onbeschoft», zei de Koning, «en kijk me niet zoo aan!» Hij ging achter Alice staan, terwijl hij dit zei.

«Een Kat mag wel naar een Koning kijken»,

zei Alice. «Ik heb dat eenmaal al gezien, ik weet niet meer waar».

«Wel, hij moet weg», zei de Koning, en hij riep de Koningin, die dicht achter hem stond, «Lieve, ik wou dat deze Kat weggaat».

De Koningin had maar een oogenblik heden, hetzij groote of kleine, en zei, «Zijn kop af!» zei ze, zwaaiend met de hand.

«Ik zal zelf den beul gaan halen», zei de Koning, snel en ging haastig heen.

Alice bedacht nu, dat het haar niet weer naar het spel terug te brengen, en verloor de stem van de Koningin, die van woede. Ze had reeds een aantal spelers ter dood waren veroordeeld op hun beurt hadden gewonnen, en niet op haar gemak, daar de Koningin was, dat ze heelemaal haar beurt was of niet. Ze was er om de egel zoeken. Maar haar egel was niet met een anderen egel, het was een gelegenheid toescheen om te croquetten. De eenige die haar flamingo naar den afdruk was gelopen, waar, zooal

